

на широкия параден входъ отвътре, на площадката и предъ вратата на салона, отъ която се открива стълбището за горния етаж, предъ което сжщо имаше такава изтривалка. На тяхъ и ние бѣхме доучистили обувката си, следъ като имъ изтъркахме калта на дългата желѣзна скара предъ главния входъ.

Още не задоволили любопитството си и не дали изразъ на своето очудване, ние бѣхме представени на двама отъ училищните настоятели — председателя и касиера — влѣзли да ни поздравятъ съ „добре дошли“. И двамата бѣха около трийсетъ годишни, здрави, пѣргави мъже, очитѣ на които гледаха право въ очитѣ на събеседника, а устата отговаряха безъ забикалки на всѣки зададенъ въпросъ.

Но инспекторътъ предупредително прекъсва разговора: — „Гоститѣ сж уморени, та трѣбва да вечерятъ и да се поотморятъ малко, защото вечерята сж канени да дойдатъ на представлението, давано отъ мѣстната учителска колегия по случай конференцията на учителитѣ отъ околността“.

Рано сутринта, събудени отъ напѣвния звънъ на черковната камбана, който е особно ѳнесенъ срѣдъ селската тишина, ние се отправихме въ черква да присѣдствуваме на божествената служба. Господниятъ храмъ, гиздавъ и спретнатъ, виши своето кубе на височината между училището и новата амбулатория — дветѣ сгради за здравето на тѣлото и духа, хармоничното развитие на които може да отправи мисълта къмъ върховното начало на живота. Спретнатъ отвънъ, отвътре храмътъ е, просто, гиздавъ. Въ тоя часъ той бѣше доста пълненъ съ богомолци — жени и мъже — между които смирено заехме мѣсто и ние. . .

Учителитѣ вече бѣха събрани въ училището, когато се озовахме въ тяхната срѣда. Жизнерадостни, макаръ инакъ отрудени отъ тежеститѣ на живота, тѣ чакаха своя лекторъ, готови да погълнатъ всѣка негова дума, за да я обърнатъ отпосле въ дѣло за благото на тия, които сж се нагърбили да отправятъ по трудния пѣтъ на човѣщината и на саможертвата за ближния. Това, което видѣхме, напълни очитѣ ни съ радостни сълзи, а сърдцата — съ вѣра въ бъдещето на тоя народъ, който се бѣше стекълъ масово следъ отпускъ на черква да чуе ведно съ свещеника си всичко онова, което бѣше предназначено да се каже на неговитѣ учители.

Но изненадитѣ ни не спрѣха до тука. Следъ конференцията, свършена по достоенъ за истинския учителъ начинъ, ние бѣхме разведени изъ класнитѣ стаи, все тъй чисти и приветливи, съ широки трикрилни прозорци, какъвто бѣше и салонътъ за заседанията